

BAYRAM YÜKSEL AĞABEY

“1945 yılında ilkokulu pekiyi derecesi ile bitirmiştım. İlkokul öğretmenimiz Hakkı Bey, beni Köy Estitüsüne göndermek istiyordu. Ben de ailemin fakirliğini, ağabeyimin askerliğini, babamın ayağından rahatsız olduğunu ileri sürerek gitmek istemiyordum. Hocanın ısrarları üzerine bu mevzuyu babama açtım. Fakat babam, `Köy Enstitülerinden çıkanlar dinsiz olurlar` diye gitmeme izin vermedi. `Ben seni hafız olarak yetiştirmek istiyorum` dedi. Babam ümmî idi. Fakat, beş vakit namazını hiç geçirmezdi.

Bediüzzaman`ın ismini, hizmetlerini, hal ve etvarını, mübârekiyetini ve faziletlerini, üç beş zeytinle yaşadığını, çok az yediğini, insanların kalbinden geçenleri bildiğini duyardım. Gün geçtikçe kendisini görmek, ziyaret edip ellerini öpmek arzusu şiddetleniyordu.

Nihayet 1947 senesinde Üstad Bediüzzaman gibi bir zatla tanışmak, Cenab-ı Allah`ın lütf-u ihsanı oldu. O zamanlara şöyle bir rüya görmüştüm: Emirdağ`a 4 saat mesafede yüksek bir dağda Emir Dede denilen yüksek bir tepede bir türbe vardı. Türbede bir evliya vardı. Hayatımda hiç görmediğim Üstad Bediüzzaman`ı bu tepenin zirvesindeki mübarek türbede gördüm. Kendisine aşkla, şevkle, sevinçle hizmet ediyordum Üstadımıza kahve pişirip takdim ettim. Fincanı iki parmağımla yıkadım. Ellerini öptüğümde burcu burcu kokuyordu. Bu mübarek kokunun birkaç sene benden gitmediğini hissediyordum. İşte bu rüyadan sonra Üstada talebe oldum. Üstadı gördükten sonra o kokuyu hiç hissetmedim. Hem de bütün ağabeylerin toplu olarak bulunduğu Afyon zindanlarında...

Üstadımız Risale-i Nurun neşri, okunup yazılması gibi bizzat Nurlarla iştigale ehemmiyet vermekte ve talebelerini daima teşvik etmekte idi. Bunun lüzum ve hikmeti ise şüphesiz izahtan varestedir.

Ziyaretçiler “Üstadımız ziyaretine gelenlere, `Kardeşim, sen bana dua et, ben de sana dua edeceğim. Hadiste var: Gıyâbî yapılan dua daha makbuldür. Ben senin ağızla günah işlemedim. Sen de benim ağızla günah işlemedin. Onun için gıyâbî yapılan dualar daha makbuldür. Bana isimle dua et, ben de sana dua edeceğim` derdi. Ziyarete gelenler de, Üstadım bize dua et` derlerdi. Üstadımız da, `Bize dua eden, bizim dualarımıza dahil olur` derdi” Yolculuk anında olsun, kırlarda gezerken olsun, rast gelen kabirlere dua ederdi. Bir gün, `Bu kabir taşları canlı birer muallim gibi ihtar ediyor. Bu kabir taşları, `Sizler de buraya geleceksiniz` diye lisan-ı haliyle ders veriyor. Şimdi ise ehl-i dünya iptâl-i his nevinden kabirleri şehirlerin dışına çıkarıyorlar. Tâ ki ölümü hatırlamasınlar. Eskiden herkesin kabri evinin önünde idi. Sabahleyin kalktığı anda kabir taşlarını görünce Fatıha okuyordu. Kabir taşları canlı birer muallim vazifesi yapıyordu.

`Siz de buraya gideceksiniz` diye ihtar ediyordu` diyerek bize ders verdi...

Gece erken kalkar, teheccüd namazını kılar. Evradlarını, bütün dualarını sabah namazına bir saat kala bitirirdi. Ellerini

dergâh-ı İlahiyye açar, uzun uzun dua ederdi. Bu dua bir saat devam ederdi. O anda bizler giremezdik. Ancak dua bittikten sonra girebildik. `Hatta benim bir dua vaktim var,o anda melaïke de gelse kabul etmem` demişti. `Hem istikbaldeki Nur Talebelerine dua ediyorum` derdi. “Üstadımız yatsı namazını kılınca fazla beklemez hemen yatarıdı.

Üstadımız dua ederken isim üzerine çok ehemmiyet verirdi. Bazı Nur Talebeleri, Üstadımızı ziyaret ettiklerinde Üstadımız isimlerini yazdırırdı. Başucuna koyar, o ismi ezberleyinceye kadar yanında muhafaza ederdi. Ve şöyle misal verirdi: `Nasıl ki bir yere mektup attığınızda zarfın üzerine güzel yazarsanız, gideceği yere güzel gider, dua ederken de ismiyle zikredilirse daha iyi olur` derdi. “Üstadımız, `Hem gıyâbî yapılan dua daha makbul olur. Çünkü ben senin ağzınla günah işlemedim, sen de benim ağzımla işlemedin. Onun için gıyâbî yapılan dualar daha makbul olur. Dua bir iksirdir, toprağı gümüş yapar, gümüşü de altın yapar` derdi. Çok zayıf olduğu için, kışın çok üşürdü. Pamuklu giyerdi. Yemeklerinde kullandığı kaplarına çok dikkat ederdi. Meselâ; biz, kendi yemek ve çaydanlığımızın kapağını ters koymuş olsak veya kaşığımızı yere koysak, Üstadımız da görse, darılır, `Kendine bakmayan, bana bakamaz` derdi. “Üstad, Şafî olduğu için çamaşır yıkadığımızda ıslak çamaşıra başımız veya elimiz değse tekrar yıkatırdı. “Çok zayıf olduğundan ekseri sobasını yakardık. Temiz havayı çok severdi. Akşam ve sabah pencereleri muhakkak açtırır, evi havalandırırdı...

Üstadımız Türkiye takvimine göre amel ederdi. Yeni yazı takvimden hatt-ı Kur`âniyye çevirttirir, onu başucuna astırırdı. Şimdi olduğu gibi o zaman da Ramazan`da bazen bir gün evvel oruç tutanlar, bayram edenler olurdu. Üstadımıza söyledik. O hiç ehemmiyet vermezdi. Hattâ birgün Tahîrî Ağabey, `Bugün Arabistan`da bayram` dediğinde Üstad, takvimi göstererek; `Kardeşim ben Türkiye`ye göre amel ediyorum` diye cevap verdi. Bilâhare bir dersinde, `Ben de öyle yaparsam, fitneye vesile olur` demişti.Üstad çayı fazla içmezdi. Hararet olduğu zamanlarda, limonlu bir bardak ancak içerdi. Limonu çok severdi. Yemeklerinde de limon kullanırdı. Limon her zaman bulunmazdı. Limon bulunmadığı zamanlar çayına çok cüz`î limon tuzu kordu

“Üstadımız, bir insana kâfi gelmeyecek kadar az yer ve az uyurdu. Bize de derdi ki: `Fitrî uyku beş saattir.` Geceleri sabaha kadar dua, niyaz ve ibadette bulunurdu. Yaz ve kış âdetini hiç değıştirmmez, teheccüd namazını devamlı kılar, münacaat ve evradların asla terketmezlerdi. Hem Isparta`da, hem Barla`da, hem Emirdağ`da, komşuları bizlere, `Ne zaman Üstadın evine geceleri baksak, Üstadın odasında ışık yandığını görür, hazin edasıyla dua ettiğini duyardık` derlerdi. Üstadımız her zaman abdestli olurdu. Üstad duhâ namazını da hiç geçirmezdi. Bu namazı güneş doğduktan 45 dakika sonra kılardı.

“Üstadımız Risale-i Nurun hizmetini herşeye tercih ederdi. Hiçbir zaman başka kitaplarla meşgul olduğunu görmedik. Daima Risale-i Nurların neşri, telifi, tashihi, okuması, yazması ve lahika mektupları gibi hizmetlerle meşgul olurdu. Bize de şu dersi verirdi: “Bakın, ben başka kitaplarla meşgul olmuyorum. Siz de Risale-i Nurdan başka kitaplarla meşgul olmayın. Risale-i Nur size kâfidir. “Risale-i Nurun gıda ve taam hükmündeki hakikatlarından hem akıl, hem kalb, hem ruh, hem nefis, hem his hisselerini alabilir. Yoksa yalnız akıl cüz`i bir hisse alır, ötekiler gıdasız kalabilirler. Risale-i Nur sair ilimler gibi okunmamalı. Çünkü ondaki iman-ı tahkikî ilimleri başka ilimlere ve maariflere benzemez. Akıldan başka çok letâif-i insaniyenin kût ve nurlarıdır.`

Üstadımız kırları gezerken kitâb-ı kebirî mütalaa ederdi. Bizlere de hem arabada giderken ve gelirken `Keçeli, keçeli siz de şu kitab-ı kebir-i kâinatı okuyun` derdi. Bütün mahlûklarla alakası vardı. Ağaçlara, taşlara ve hayvanlara çok acîb şefkati vardı. Hattâ yollarda köpek görse bize der; `Bunlar çok sadık hayvanlardır. Bunların koşmaları, ulumaları sadakatlarının iktizasıdır` derdi. Kırlarda gezerken kaplumbağa görürse onunla çok ciddi alakadar olur, `Maşaallah, bârekallah ne güzel yapılmış, şundaki san`atı sizlerden geri görmüyorum` derdi

müsbet siyasilere konuştuğunda, `Size kat`iyen ve çok emarelerle beyan ediyorum ki; gelecek yakın bir zamanda bu vatan, bu millet ve bu memleketteki hükümet, âlem-i İslâma ve dünyaya karşı gayet şiddetle Risale-i Nur gibi eserlere muhtaç olacak, mevcudiyetini, haysiyetini, şerefini, mefahir-i tarihiyesini onun ibrazıyla gösterecektir` diye ders verirdi.

“Üstadımız bizlere her vesile ile, sadakat ve dikkat hususunda daima tahşidat yapardı. `Dikkat edin, ben sizlerin nefsinizi itham etmiyorum, ama aldanabilirsiniz. Sizler herkesten ziyade çok dikkat etmeniz lâzım ve elzem. Hususan Risale-i Nurun meslek ve meşrebine, benim tarz ve meşrebime sadık kalacaksınız` derdi

“Üstadımız, namazı çok huşu içinde kılardı. Sûreleri okurken tane tane okurdu. Namaza dururken, tam huzura vardığında, niyet ederken, `Allahü Ekber` dediği zaman, bizler arkasında korkardık. Mübalağa olmasın, ahşap bina sarsılırdı. “Üstadımız namaz vaktinde çok dikkat ederdi. Namazı vaktinde kılardı. Meselâ, Isparta`dan çıktığımızda, Emirdağ`a beş dakika sonra varacak olsak bile, Üstadımız saate bakar, kış, fırtına olsa beklemez, hemen namazı vaktinde kılardı. Kirlarda olsun, yolculukta olsun, namazı vaktin evvelinde kılardı. Bu mevzuda şöyle buyuruyor:

“Namazı vaktinde kılmanın ne derece tükenmez, uhrevî bir sermaye olduğu anlaşılıyor ki, her namaz vaktinde âlem-i İslâm denilen muazzam camide, yüz milyondan fazla cemaat-ı kübra namaz kılıyor. O cemaatte herbir adam umum cemaate dua ediyor. “İhdine`s-sırata`l-müstakim` (Bizi doğru yola hidayet eyle) diyor. Herbiri umum cemaate hem şefaâtçi, hem duacı olur.”O vakit, namaza iştirak etmeyen hissesine alamaz. Kaynayan mirî ve askerî kazanına karavanasını götürmeyen, tayinatını alamadığı gibi, cemaat-ı kübrânın mânevî matbahında kaynayan, mânevî erzakını alamaz. Belki namaza iştirakle o cemaatin ordusuna iştirak etmiş olmakla ve dualarına amin demek olan namazı vaktinde kılmakla alabil

Siz mecbursunuz, benim meslek ve meşrebimi ve Risale-i Nurun meslek ve meşrebini benden gördüğünüz gibi muhafaza etmeye. Ben sizinle iktifa ediyorum. Siz de Risale-i Nura kanaat ediniz. Siz zaten dünyada ücretinizi almışsınız. Başta Müslüman olduğunuz için, ikincisi Risale-i Nur Talebesi olduğunuz için, bana hizmetkâr olduğunuz için... Bilhassa çok dikkat etmeniz lâzım. Sizin hayrınız da çok azim, hatanız da... Onun için sizin daha çok dikkat etmeniz lâzım.`

Eserleri hakkında: “Ben hiçbir zaman boşuna sebebsiz eser yazmadım. Mutlaka bir delile ve bir sebebe binaen yazdım. Bir ihtiyaca binaen yazdım. Hem sizler bilerek çalışıyorsunuz. Ben şuurum taalluk etmeden istihdam ediliyorum. Risaleler Cenab-ı Hakkın bu zamanın ihtiyacına binaen bir lütfu ve ihsanıdır` derdi.

Yeni bir alet çıkmış: Risale-i Nur hafızı” (kaset çalar)

“Biz Üstadımızın yanında kaldığımız uzun seneler boş oturduğunu görmedik. Ya okur, ya tashih eder, veyahut okutur, dinlerdi. Hatta son zamanlarda teybe Risale-i Nur okuyorduk. Üstadımız da dinliyordu. Üstadımız, ziyarete gelenlere, `Yeni bir âlet çıkmış Risale-i Nur hafızı, Risale-i Nur`u çok güzel okuyor` diyor ve alıp dinlemeye teşvik ediyordu.

“Elhamdülillah ben bugün bu kadar okudum, çok istifade ettim. Bugün imanım çok inkişaf etti` derdi. Hayretler içinde bize gösteriyordu. `Fesühbanallah bu eseri hiç görmemiş gibi istifade ettim` derdi. `Nasıl mübarek günlerde camilerde tecdid-i iman ederler; biz de Risale-i Nur`u okumakla tecdid-i iman ediyoruz” derdi.

Radio bir nimet-i İlâhiyedir. Elbette ve elbette beşer bu büyük nimete karşı umumî şükür olarak o radyoları herşeyden evvel kelime-i tayyibe olan başta Kur`ân-ı Hakim, onun hakikatları, iman ve güzel ahlâk dersleri ve beşere lüzumlu ve zarurî menfaatlarına dair kelimatları olmalı ki o nimete şükür olsun. Yoksa nimet böyle şükür görmezse beşere zararlı düşer. Evet, beşer hakikate muhtaç olduğu gibi bazı keyifli hevesata da ihtiyacı vardır. Fakat bu keyifli hevesat beşte birisi olmalı, yoksa havanın sırr-ı hikmetine münafî olur. Hem beşerin tembelliğine ve sefahatine ve lüzumlu vazifelerinin noksan bırakılmasına sebebiyet verip beşere büyük bir nimet iken büyük bir nıkmet olur. Beşere lâzım olsa sa`ye şevki kırar.`

“Üstadımız Ramazan`ın on beşinden sonra kendisi yatmazdı, bizi de yatırmazdı. Hattâ çok gece kontrol ederdi. Eğer uyurken yakalarsa, bize su döker, uyandırırđı. Bizleri uyumamaya alıştırdı. Mübarek geceleri ihya ettiğimiz zaman sabah namazı olduğnda kılar, yatardık. “Hem rivayet-i sahiha ile Leyl-i Kadri nisf-ı âhirde, hususan aşr-ı âhirde arayınız` ferman etmesiyle bu gelecek seksen küsur sene bir ibadet ömrünü kazandıran Leyl-i Kadrin gelecek gecelerde ihtimali pek kavi olmasından istifadeye çalışmak böyle sevaplı yerlerde bir saadettir` diye bize dersler verirdi. “Üstadımız mübarek Ramazan`da daima evrad ve ezkariyla meşgul olurdu, hergün bir cüz okurdu. Bizleri de teşvik ederdi. Bizler Ramazan`da muhakkak cüzlerimizi okurduk. Üstad fitresini bize verirdi. Bizlere de `Siz talebe-i ulumsunuz, fitrenizi birbirinize devredebilirsiniz` derdi. Biz de birbirimize devrederdik, o parayla buğday alırdık. Sav`da, bazen Kuleönü`nde ekmek yaptırđık, nafakamızı iktisatlı olarak harcardık.

“Üstadımız katiyyen gyibet ettirmezdi. `Üstadım, falan böyle söyledi` desek, `Siz yanlış anlamışsınız, o benim

dostumdur, o Risale-i Nur`a dosttur. O öyle söylemez, sen benim kardeşlerimle aramı açacaksın` derdi. Bazı yerlerden, `Filan hoca Risale-i Nur`un aleyhinde, Üstadımızın aleyhinde` diye mektup gelirdi. Bazen de gelir, söylerlerdi. Üstadımız da, `O zat ehl-i ilmdir. Bize dosttur` der, sustururdu

Üstadımızdan işittim. Mükerrer defalar, `Risale-i Nur kıyamete kadar devam edecektir. Dünya devletleri bunları kanun olarak kullanacaklardır` demişti. “Bir seferinde de şöyle konuşmuştu: `Sizden soruyorum, koca Çin`i ve Balkanlar`ı yutan bir ejderha Türkiye`ye neden birşey yapamıyor` “Bizler sükût ettik. Tekrar sordu, yine sükût ettik. Üstadımız, `Kur`ân-ı Kerim`in bu zamandaki hakikî tefsiri olan Risale-i Nur`un sayesinde` dedi.